

Планински тъмни върхове,
 покрити съ вѣчни снѣгове
 какъ се въ лазурний небо-
 сводъ | изписваха...
 Звездици въ строенъ хо-
 роводъ
 вървѣха въ своя вѣченъ
 пжть...
 Могъщи джбове надъ
 меиъ
 шумѣха излекомъ съ ли-
 ста,
 и отъ лазурний сводъ
 високъ
 двурогий месецъ ясно
 грѣй,
 надъ него катъ злоко-
 бенъ змей
 черъ, грозенъ облакъ се
 надвелъ ..
 Потокъ тамъ негде ро-
 моли. . .

Вершины цѣли снѣго-
 вой
 свѣтло-лиловою стѣной
 на чистомъ небѣ ри-
 совались.
 Тихо плавають въ ду-
 манѣ
 хоры стройные свѣ-
 тиль. . .
 Деревъ разросшихся
 кругомъ
 шумящихъ свѣжею тол-
 пой. . .
 . . . Ужъ луна
 вверху сѣяла, и одна
 лишь тучка кралася за
 ней,
 какъ за добычею своею..
 Да въ оврагѣ плескалъ
 потокъ.

По-дълбоки следи отъ влияние намираме по-късно въ „Кървава пѣсенъ“, кждето Славейковъ рисува Балкана. Каквото е Кавказъ за Лермонтова, това е Балкана за нашия поетъ. И Славейковъ като Лермонтова говори за стари, свети връзки съ планината, още отъ детински години, и той като него търси убѣжище въ нейнитѣ исполински обятия, лѣкъ на душевнитѣ си рани:¹)

¹) За това по-подробно въ „Лермонтовъ у насъ“. — „Литературни характеристики и паралели“.